

Ce ai pățit, Albert?

Dascălu Albert

Andreea, cred că mi-am fracturat
Niște oase de suflet.
Nu știu să-ți spun
Ce fel de oase sunt astea
Sau de unde a apărut ruptura
(cea dintâi, a doua, a șaptea)
Dar știu c-am încercat pe-orbecăite
Să le pun la loc cu Superlove,
Un fel de super glue pentru apatici
Așa ca mine.
N-a mers, Andreea.
A înghețat până și cel mai scump lipici
Și cum pe umerii sufletului
Se bălângăneau încă amintiri
Impactul la gât a fost iminent.
Un vălmășag pe cinste,
Lovitura.
Mi-a desfundat pentru o secundă
Până și sinusurile înfundate
De la atâta minciună.
Din păcate, acesta a fost unicul reviriment.
M-am pomenit după aceea
Cu mai multe sfărâmături, zdrobituri și zgârciuri decât văzusem vreodată
(Impresionantă dezordine)
Ba chiar cu un cartilaj sleit sau două
Pe care nici măcar nu știam că le am.
Toată această mizerie
Atâta moloz sufletesc de îndurat
Și niciun sistem de reciclare pe măsură.
Dezamăgit de lipsa de modernitate
M-am gândit să-mi pricinuiesc singur
O apoplexie cerebrală
Dar nu pot să confirm că aş fi mai mort decât deja sunt
Iar riscul de a fi prea viu mă înspăimântă.
Pe moment, o să încerc să mătur (manual, că de, modernizarea întârzie)
Vreun hârșor ori vreun gând de os
Ori poate doar praful de pe gândul de os
Și să sper că alifia bunicii va ușura viitorul scrâșnet,
Pregătind o alunecare mai bună
Pentru sufletele oaselor ce vin.